

Tone Gaspari:

Noč

Noč je otrokoma dvignila trepetajoče roke ter ju varno odvedla po steklenih stopnicah. Zdajle sta mogla šele Tinček in Jerica razgledati ves bajni sijaj. Čula sta že pravljice o krasoti prekomorskih dežel, o začaranih gradovih, o demantnih sobanah. Videla sta v sanjah rožnate vrtove, polno pisanih

de so venčale rože z velikimi, težko dišečimi cvetovi. Rože Plamenice so dvigale čiste, prosojne kelihe. Vojnice so klonile svoje košarice skoraj do tal. Žarnice so cvele krvavordeče kakor ognji. Metulji Svilokrilci so se zibali omoteni od presladkega medu od grede do grede. Vse nasade so ozarjali zeleni,

ptičev in metuljev. To pa, kar se jima je zdaj tako nenadoma prikazalo, je presegalo vse besede in slike. Strop obširne dvorane so zagrinjale mehke preproge, natkane z biseri, ki so se venomer lesketali. Izpod stropa so viseli brušeni dragulji, ki so se vrteli v tisočerih mavricah. Tam, kjer se je izpreminjal največji dragulj, se je vrtela okrog njega čarobna luč, kakor bi plesala zlata kresnica. Sten ni bilo. Kamorkoli sta se ozrla otroka, povsod so se širili nepregledni vrtovi, gaji in livade. Vmes so se križale steze. Okrogle gre-

rdeči, beli in modri žarometi. Na vrhovih dreves so viseli lampijončki, kakor bi med temnozelenimi listi žarela goreča jabolka.

Zadonele so prvič trombe.

Iz gred so stopile zorne vile Kresnice ter se plesoč bližale k otrokoma. Ustavile so se, se jima priklonile in zaplesale rajsko kolo.

Zadonele so drugič trombe.

Izza debel se je zganil roj metuljev Rajalčkov. V različnih skokih so hiteli k vilam: prekopicali so se, kolobarili po rokah in nogah, vrtoglavili in se

mečno zibati. Nazadnje so se prijeli za roke in obkolili Kresnice.

Muzika z vseh vrtoev je zaigrala. Pred Tinčkom in Jerico so začeli Rajalčki in Kresnice raj. Niti premaknila se nista otroka, tako sta se zagledala v krasoto luči in plesa.

Pa se je kolo razklenilo na levo in desno. Kresnice so se približale Tinčku in Jerici, ju prijele ter ju vzele medse. Še preden sta se otroka spogledala, sta stala že sredi raja.

Tedaj so zabučale trombe tretjič.

Ves raj je obstal, utihnil ter se ozrl

Tam sredi nasadov se je razdelila širokolista zelena palma. Iz nje je zrastle krasotica. Izpod belih las so žareli dragoceni uhanj, okrog vratu je biserila morska pena, na rokah pa so se v prstanih pretakali demanti.

Iz velikega encijanovega keliha se je dvignil sivobradat mož. Bil je odet v dolgo, temnomodro haljo, prepasano s črnim trakom. Sključen in potuhnjen so se je skrival sivi bradač za hrbtno krasotice.

Preden je krasotica spregovorila, je pogledala Tinčka in Jerico. Vse je tedaj utihnilo; še celo slapovi in studenci so se umirili.

»Otroka, kraljica Luna vaju pozdravlja! Sama sem vaju poklicala k sebi v svoje kraljestvo, da vidita, kaj se tu gori godi. Vsakih tisoč let pokličem svoj dvor na raj. Izmed vseh zemljanov sta vidva edina, ki bosta občudovala nocoj vse ono, kar se je pred tisočkrat tisoč leti godilo na moji površini.

Tinček in Jerica sta se spogledala in povsila oči, ker nista vedela, kako bi odgovorila. Luna pa se je doteknila z belimi rokami njunih lask ter naznanila vsem:

»Moj dvor! Nocoj, ko sta nas posetila najboljša otroka z zemlje, bomo praznovali redko slavo. Povem vam, da se bo nocoj tu med nami zaročil kraljevič Mars s kraljično Večernico!«

V veselem začudenju se je priklonil dvor: »Kraljica naša, to bo najlepša noč!«

Luna je velela bradaču za seboj: »Čarovnik Mrak! Pripravi vse za sprejem kraljeviča in kraljične. Uredi tako, da bo nocoj najrazkošnejša slavnost, kakršne še ni bilo v mojih vrtovih.«

Tudi čarovnik Mrak se je do pasu priklonil. Toda njegove zle oči so v zavisti in jezi ujele oči otrokov. Tinček in Jerica sta zatrepetala v neznani bojazni. Luna je pozdravila z rokami ter se nato oddaljila za nasade na levo.

Čarovnik Mrak je dvignil desnico, v kateri je držal čudotvorno črno palico. Mrko je premotril vse ter strupeno zagrozil:

»Nikoli nisem bil prijatelj zemlja- nov! Črtim vse, ki lezejo tam spodaj, ker so tudi oni moji sovražniki. Bojé se me in se me ogibljejo povsod. Dražijo me z lučjo, dasi jim nisem storil nič zalega.«

Dvignil se je na prste in zrasel še više. Bil je velik kakor večerno drevo. Nerazumljivo je zamomljal nekaj besed. Nato se je zagrohotal. Povsod se je razširil njegov grohot. Vse luči so otemnele.

Tinček in Jerica sta se zatekla k svoji zaščitnici. Noč je klicala kraljico Luno. Ves dvor se je razpršil.

Tedaj se je vse zamajalo pred otrokoma. Bilo jima je, kakor da padata, padata... Pa se je le mrak ovijal okrog njiju.

Noč je odhitela po kraljico Luno.

(Dalje prihodnjo nedeljo)

Pavel Golia:

Iz pravljice »Srce igračk«

Mala punčka

Uboskom v dal, uboskom v dal
nas, plosim plosim dajtel

Vzemite nas iz teh omall

Uboskom pomagajte!

Moj stlicek je sam klalj Matjaz.

In kaj moj stlicek plavi?

Vse daj uboskom, kal imas,

se klonico na glavil

Jaz klonico plav lada dam,

vsak levček se mi smili.

V teh težkih casih me se slam
je v zametu in svili.

K Andjelcku sla bi v vas lepo,
potkala na vlata,

plosila njega, mamico,

naj z mano se iglata.

Bi lada sla, ne smem odtod,

si glenke solze blisem.

Kako naj glem na dolgo pot,

ko se navita nisem.

Manfred Kyber:

Balduin Brumc

Hrošč Balduin Brumc in njegova žena Zuzuma Brumčevka sta legla spat v časo tulpana. Tulipan je bil rdeč, ker živci gospe Zuzume Brumčevke niso mogli prenesti tulpanov, ki bi bili drugačne barve. Posebno rumenih tulpanov gospa Brumčevka ni marala. Samo na sebi je bilo to pač vseeno, zakaj stegniti se je že in darv že ni bilo mogoče popolnoma raztikovati. Toda kar se tiče gospe Brumčevke, zanjo ni bila nobena stvar vseeno.

Balduin Brumc je potegnil svojih šest nožic pod svoje telesce in sklenil, da zaspi.

»Balduin«, je rekla gospa Zuzuma Brumčevka, »stemnilo se je, zelo stemnilo. Si res popolnoma prepričan, da je ta tulipan, ki nočujeva v njem, rdeč?«

»Sem, to je rdeč tulipan,« je rekel Balduin Brumc.

»Saj vendar veš, da moji živci ne prenesejo tega, da bi spala v kakšnem rumenem tulipanu?« je rekla gospa Zuzuma Brumčeva.

»Vem, seveda vem,« je rekel Balduin Brumc.

»Rumeni tulipani so zoprni; zakaj sploh rasto rumeni tulipani?« je vprašala gospa Zuzuma Brumčeva.

»Ne vem,« je rekel Balduin Brumc.

Odmor. Balduin Brumc je skoroda že zaspal.

»Balduin«, je rekla gospa Zuzuma Brumčeva, »Balduin, si res prepričan, da se je tulipan zaprl in da lahko brez skrbi zaspi?«

»Da, prepričan sem in vem,« je rekel Balduin Brumc.

»Balduin«, je rekla gospa Zuzuma Brumčeva, »ne bi mogoče še enkrat pogledal, ali se je tulipan res zaprl?«

Balduin Brumc je splezal navzgor in splezal spet navzdol.

»Da, tulipan je zaprt,« je rekel, zbral svojih šest nožic pod svoje telesce in sklenil, da zaspi.

Odmor.

»Balduin«, je rekla gospa Zuzuma Brumčeva, »si opazil, da je imela čmrljevka Barbara Cvetobirčeva debel kožuh na sebi, čeprav je bil tako vroč, soparen dan?«

»Da, opazil sem,« je rekel Balduin Brumc.

»Kaj ni res neumno nositi tak težak kožuh, kadar je vroč dan?« je rekla gospa Zuzuma Brumčeva in napravila

pridigujočo kretnjo s tipalkami, »le zakaj nosi ta nora čmrljevka takšen težak kožuh?«

»Ne vem,« je rekel Balduin Brumc.

»Balduin, kaj praviš, ali ti meni pristaja takšen težak kožuh?« je vprašala gospa Zuzuma Brumčeva.

»Mogoče, ne vem,« je rekel Balduin Brumc.

Odmor.

Balduin Brumc je skoroda že zaspal.

»Balduin,« je rekla gospa Zuzuma Brumčeva, »kaj ne, da se je tulipan res zaprl?«

»Seveda, seveda se je,« je rekel Balduin Brumc.

»Balduin,« je rekla gospa Zuzuma Brumčeva, »poglej rajši še enkrat, ali se je tulipan res zaprl.«

Balduin Brumc je splezal navzgor in je splezal navzdol.

»Da, tulipan je zaprt,« je rekel, zbral svojih šest nožic pod svoje telesce in sklenil, da zaspi.

Odmor.

»Balduin,« je rekla gospa Zuzuma Brumčeva, »si opazil, da je imela čebela Melita Medobirčeva samo tenko jopico na sebi, čeprav je bil tako hladen dan?«

»Da, opazil sem,« je rekel Balduin Brumc, »toda — ali nisi pravkar rekla, da je bil zelo vroč, soparen dan?«

»Kako bi neki rekla, da je bil vroč dan, če je bil pa tako hladen dan,« je rekla gospa Zuzuma Brumčeva in napravila pridigujočo kretnjo s svojimi tipalkami. »Kaj ni res neumno, nositi samo takšno tenko jopico, kadar je tako hladen dan? Zakaj neki nosi ta nora čebela samo takšno tenko jopico?«

»Ne vem,« je rekel Balduin Brumc.

»Balduin, kaj praviš, ali ti meni pristaja

jala takšna tenka jopica?« je vprašala gospa Zuzuma Brumčeva.

»Mogoče, ne vem,« je rekel Balduin Brumc.

Odmor.

Balduin Brumc je skoroda že spal.

»Balduin,« je rekla gospa Zuzuma Brumčeva, »menda se vendar tulipan nazadnje ni spet odprl.

»Ni se ne,« je rekel Balduin Brumc.

»Balduin,« je rekla gospa Zuzuma Brumčeva, »poglej rajši še enkrat, ali se ni tulipan nazadnje vendarle odprl.«

Balduin je splezal navzgor in je splezal spet navzdol.

»Ne tulipan se ni odprl,« je rekel, zbral svojih šest nožic pod svoje telesce in sklenil, da zaspi.

Odmor.

»Balduin,« je rekla gospa Zuzuma Brumčeva, »zakaj požre tvoj nečak, majski hrošč Caharija Požru, toliko zelenja na dan?«

»Ne vem, najbrže ima dober tek,« je rekel Balduin Brumc.

»Balduin,« je rekla gospa Zuzuma Brumčeva in napravila pridigujočo kretanje s tipalkami, »ti moraš to vendar vedeti, Balduin, to je vendar družinska zadeva. In po mojem je pač za vsakega nerodno imeti sorodnike, ki žro tako čez mero.«

Balduin Brumc je bil ves izmučen.

»Balduin,« je rekla gospa Zuzuma Brumčeva, »kaj praviš, ali bi meni dobro storilo, če bi žrla tako kakor tvoj nečak Caharija Požru?«

»Mogoče, ne vem,« je rekel Balduin Brumc.

Odmor.

Balduin Brumc je skoroda že spal.

»Balduin,« je rekla gospa Zuzuma Brumčeva, »saj nemara zadrino veš, da se ni tulipan nazadnje spet odprl?«

»Da, vem,« je rekel Balduin Brumc.

»Balduin,« je rekla gospa Zuzuma Brumčeva, »poglej rajši še enkrat, ali se tulipan ni mogoče — —«

»Ne, tega pa ne storim,« je zakričal Balduin Brumc, »natančno vem, da se tulipan ni spet odprl, ker se sploh še zaprl ni. Tudi ni tulipan rdeč, marveč popolnoma rumen. Težak kožuh in tenka jopica ti ne bi pristajala in če bi žrla tako čez mero, kakor Caharija Požru, bi izpraševala še več, kakor izprašuješ že zdaj!«

Balduin Brumc je spal to noč — prvič v svojem zakonu — nad vse imenitno. Gospa Zuzuma Brumčeva — prvič v svojem zakonu — vso noč ni zatislila oči. Sicer je molčala, tudi prvič v svo-

jem zakonu, toda vso noč je zdržema in brez odmora pridigujoče mahala s svojimi tipalkami. (Prevedel M. K—čič).

Zmagovalec

Zgodba iz življenja velikega sportnika

V Parizu, v glavnem mestu Francije, je živel majhen deček, ki se mu je prav slabo godilo. Imenoval se je George in je bil prav slaboten, dvanajstleten fantiček. Njegov oče in mati sta bila siromaka, ki nista mogla dosti skrbeti zanj. Slabo oblečen je hodil okoli in malokdaj se je mogel do sitga najesti. Zato so bile tudi njegove telesne moči šibke. Tako je bil George dostikrat od svojih tovarišev in součencev tepen. Posebno Paul, ki je bil najmočnejši v razredu in leto dni starejši od Georgea, ga je neumiljeno pretepal. Paul je stanoval v isti ulici kakor George, imel je črne lase in je besno sovražil majhnega Georgea.

PRVA

Nekega dne — bilo je tik preden je George izstopil iz šole, da bi si sam začel služiti kruh — sta se spet spoprijela, ker je bil Paul pojedel Georgeu malico — edini kosček kruha, ki ga je imel pri sebi. Georgeov sovražnik je bil posebno slabe volje. Zgrabil je nesrečnega nasprotnika za vrat, ga stisnil k tlom in ga pretepel da nikoli tega. Ko se je George s krvavim nosom in krvavečimi ustnicami vrnil domov, ga je vrhu vsega še oče nabil, ker ni maral, da bi se otroci v šoli topli...

To je bil najhujši dan v Georgeovem življenju. Trdno je sklenil da bo odslej

porabil, vsak prost trenutek, da se izvežba v boksanju in postane telesno gibčen in močan. Take sramote ni hotel več doživeti. Leta in leta je sanjaril o tem, kako bo nekoč po vseh pravih pretepel Paula, in mnogokrat so ga prav te sanje ohrabrile, da je lahko pretrpel vse muke težavnega vežbanja. Boksanje ni lahko stvar in zahteva mnogo potu in samozatajevanja. Toda George je bil prepričan, da je to zanj dobro in prav.

Petnajst let pozneje je stopil v obednico znamenitega pariškega hotela visok, širokopleč gospod z odurnim obrazom. Prišel je v družbi nekaj gospodov, ki so bili videti prav razposajeni. Širokopleči, temnolasi gospod je bil Paul. Postal je bil premožen človek, vendar je bil še zmerom tak pretepač

kakor v svoji mladosti. Pri sosednji mizi je sedel George v majhni družbi. Takoj je spoznal Paula. George je bil še zmerom videti slaboten in bled, in nihče, kdor ga ni poznal, ni mogel slutiti, koliko moči in spretnosti je bilo v njem.

Trenutek nato je tudi Paul spoznal svojo nekdanjo žrtev. Ošabno in porogljivo je pogledal Georgea in nekaj šepnil prijateljem, ki so se takoj na vse grlo zakrohotali in jeli zaničljivo ogledovati drobnega plavolasega moža. Georgeu je šinila rdečica v obraz in stisnil je zobe; toda ostal je na svojem prostoru in se ni ganil. Tedaj je Paul vstal. Paul je hotel svojim prijateljem pokazati, kaj zna. Počasi je vstal in stopil h Georgovi mizi. Z režečim se obrazom je vprašal:

»Kako se ti godi, George? Ali si še zmerom tak strahopetec kakor si bil tedaj, ko sem te prematil?«

George je poskočil, kakor da bi ga bil pičil gad — njegovim tovarišem je kar sapa zastala — in sovraštvo se mu je zablskalo v očeh; storil pa še zmerom ni ničesar, samo pesti je krčevito stisnil. Gostje v dvorani so utihnili, ko so začuli Paulove besede; vse je čakalo, kdaj bo padel širokopleči velikan: zakaj vsi so vedeli, kdo je bil nežni, plavolasi George. Samo Paul, zaslepljen od veselja, da bo majhnega Georgea spet do krvi ponižal, ni slutil, koga je imel pred seboj.

Zdajci je George segel v žep... Za je Paul vzdignil roko, da bi ga pobil, misleč, da hoče George izdreti samokres ali nož — ko je zapazil, da je George potegnul iz žepa vizitnico, ki jo je brez besede ponudil nasprotniku. Zaničljiv smehljaj mu je zaigral okoli ust. Pavel je ves začuden vzel posetnico. Na njej je bilo napisano Georgevo umetniško ime: *George Carpentier*

Nič drugega.

Veliki, močni pretepač je prebledel. Ime se mu je zdelo sto centov težko. Zakaj bilo je ime najslavnejšega evropskega boksača, ki je bil pravkar v enem samem krogu pobil najboljšega angleškega boksaškega mojstra in ki mu je bilo v najkrajšem času stopiti z Jackom Dempseyjem v boj za svetovno prvenstvo.

Drobni, plavolasi, nekdanj tako slabotni George, ki se je nekdanj ves zbit plazil proti domu! Šaj ni bilo mogoče! Od groze okamenel je stal na mestu in se ni upal ganiti. Mrzel pot mu je oblił čelo.

Potem je zajeceljal nekaj besed: »Oprostite, nisem vedel...« — se obrnil, ne da bi pogledal svoje prijatelje ali koga drugega, in brez klobuka in plašča zdirjal na cesto.

Vsa dvorana se je glasno smejala za njim. George je ves sijoč sedel nazaj na svoj prostor, in prijatelji so mu veselo čestitali. To je bila najhitrejša zmaga, kar jih je bil kdaj dosegel, in obenem najlepše zadoščenje, ki si ga je mogel misliti, čeprav ni bil padel nit en udarec. Šele zdaj je bil njegov dolgoletni trud poplačan...

Knjige za Vas!

Nekaj dni pred Božičem je izdala Manica Komanova v samozaložbi knjigo pravljic in druge take robe z naslovom: »Slike, zgodbe, šale — vse za moje male«. Manica vsi poznate, saj vam je napisala v »Mladem Jutru« že mnogo lepih povestic in pravljic, ki jih vsi radi berete. Tisti, ki imate doma »radio«, jo imate pa še posebno radi, ker vam tolikokrat kaj veselega in dobrega pove. Knjiga je zelo čedna. Slikar Bambič jo je lepo opremil, vmes najdete pa tudi mnogo Pirnatovih risb, ki vam tako ugajajo. Kdor si želi lepe, zabavne knjige, naj kar hitro seže po tej! Dobite jo v vsaki knjigarni za bote 40 Din, čeprav ima 93 strani in je okrašena z mnogimi slikami.

»Tarzan — kralj džungle« v knjižni izdaji. »Jutrova knjižnica« je založila I. del »Tarzana« ki obsega 300 slik z besedilom. Kdor je zasledoval »Tarzana«, ki je še izhajal kot slikanica v »Jutru«, bo gotovo hotel imeti tudi knjižno izdajo. Dobite jo v upravi »Jutra« za Din 20.

Indijanska glavarja

Indijanska glavarja »Višnjeva kača« in »Rdeči volk« sta bila nekoč povabljenata na obed pri predsedniku Združenih držav v Washingtonu.

Na mizi je stal med drugimi dobrotami tudi lonček z gorčico, ki je Indijanca doslej nista poznala. Videla sta le, da so si nekateri gospodje vzeli po žlički gorčice na krožnik.

Glavar »Višnjeva kača« je mislil, da mora biti to gotovo dobra jed. Zajel je polno žlico gorčice in jo namah pogoltnil. Takoj so se mu ulile solze po licih; vendar je krčevito premagoval strašno sklenjenje.

»Rdeči volk« ga je pogledal in vprašal:

»Brat moj, zakaj jočeš?«

»Višnjevo kačo« je bilo sram, zato je vzdihnil in rekel:

»Jočem, ker sem se spomnil očeta, ki mi je utonil v Mississipiju.«

»Rdeči volk« je tudi zajel polno žlico gorčice in jo namah požrl. Ko so se tudi njemu ulile solze, ga je vprašal »Višnjeva kača«:

»Zakaj jočeš, brat moj?«

»Jočem, ker nisi tudi ti z očetom vred utonil v Mississipiju.« je z jeznim glasom odgovoril »Rdeči volk«.

Zakaj ima zebra črne maroge

Arabska pravljica

Pelikan in zebra sta bila velika prijatelja. Zelo rada sta se imela; posebno pelikan je z veliko ljubeznijo visel na zebri.

Nekega dne se je pa zebra odločila, da pojde po svetu, in se poslovila od pelikana. Pelikana je od žalosti zadela srčna kap in je pri tisti priči izdihnil.

Odslej si je nadela zebra črne maroge, ki jih nosi v znak žalosti še danes nji dan.

Ruski pregovori

Kdor mnogo vé, se hitro postara.

Za bedaka ni zakona.

Z enega vola lahko odereš samo eno kožo.

Tam, kjer ni rib, še rak za ribo velja. Siromaštvo je bogato domislic.

Če ni gob, pojdeš v košaro ti.

Tam kjer ni ljudi, je še tepec plemič.

Pozor, kolesarji!

Danes vam povemo, kako morate pozimi ravnati s svojim kolesom, da ga boste spomladi veseli.

1. Pnevmatike pozimi snemite in namažite z glicerinom, zakaj glicerin ohranjuje gumaste izdelke.

2. Verigo dobro očistite in namažite z oljem, da ne zarjavi.

3. Kolo naj čez zimo ne stoji na kolesih. Če nimate stojala za kolo, tedaj ga poveznite, da bo stalo na sedežu in vodilu.

4. Kolesa ne smete pozimi hraniti v vlažni kleti ali pa na podstrešju, ker vlaga škodi bleščečim delom kolesa. Če pa nimate nikjer drugod prostora, tedaj namažite vse bleščeče dele dobro z oljem, ki jih bo obvarovalo rje.

5. Ne postavljajte kolesa k peči!

6. Ako je več delov kolesa sestavljenih iz lesa, namažite les s saponovim lakom, ki varuje les, da ne poka in ne plesni!

Kaj pišejo Jutrovčki?

Edi je edini sin dobrih in bogatih starišev. Pa zaradi tega se v šoli nič ne povišuje nad drugimi. Senzanila sva se že v I. razredu osnovne šole. Bil je med najboljšimi učenci, zato sem se ga oklenil. Če ga poprosi v šoli ubog učenec kruha, mu ga takoj podari. Posebno ljuba mi je njegova radodarnost in poštenost. Trdno sem prepričan, da mi njegova družba zelo koristi.

Anton Gošnik, uč. II. razr. mešč. šole
Celje, Ozka ulica 6.

Moji najljubši prijateljci sta Frida in Micika. Kadar se snidemo, prebiramo »Mlado jutro«, ki nam je zelo všeč. Šest oči se mu smehlja in tri srca vzdihujejo, ker ne izide dvakrat na teden. Ker imata obe moji prijateljci zelo lep značaj, zato ju imam tako rada.

Marjanca Senekovič, uč. III. razr. mešč. š.
na Pragerskem.

Imam prijatelja, ki mi je zelo ljub. Povsod kamor grem me spremlja. Oklenil sem se prav njega, ker vem, da ne bom če bom hodil z njim, zašel na slaba pota. Opisal vam bom dogodek, ki sem ga doživel pri smučanju v Dobrni. Pri tej priliki me je moj prijatelj Dušan rešil. Dne 31. decembra lanskega leta sva se po obedu peljala v Dobrno. Pred cerkvijo sva vzela smučke z ramen in šla nato po strmi stopničah v sosednjo hišico obiskat Dušanovega strica. Skozi odprta vrata sva stopila v kuhinjo. Ves presenečen sem obstal. Kaj takega še nisem bil videl. Iz obzidane peči se je valil dim proti stropu, kjer je obvisel kakor oblak na sajastem zidu. Na vrati je vlekel odprt dimnik valove vase. Ves strop in vse stene so bile črne kakor iz oglja. Starodavni lesen oboj široko nizko ognjišče in svetle ponve iz medenine na leseni polici so dajale prostoru nekaj nenavadno pristrčnega. Dušan je potrkal na vrata. Stopili smo v malo izbo, kjer je pri oknu sedel stric »rezbar«. V levici je držal kos lesa, v desnici pa rezbarski nožiček. Prijazno se je ozrl na naju. »Bog daj, stric!« je rekel Dušan, in zdaj naju je stric spoznal. Odložil je orodje, si obrisal roko in nama jo ponudil v pozdrav. Začeli smo kramljati, in stric nama je marsikaj povedal o svoji umetnosti. Preden sva se poslovila, je stric položil pred naju debelo knjigo, kamor sva se podpisala v spomin na svoj obisk. Pristrčno sva se poslovila in odšla. »Kam greva?« sem vprašal prijatelja. »K skakalnici!« je rekel Dušan. — Šla sva ob vznožju gore za robom gozda. Čez nekaj trenutkov se je odprla med drevjem široka jasa. Gladka

gozdna steza se je vila proti strmini, kjer je ležala skakalnica. »Ostani tukaj«, sem rekel Dušanu, »jaz pojdem po zkusi, kako gre!« In že sem nataknil smučke na noge. S skakalnice sem se spustil v smeri proti Dušanu. Toda joj, zaneslo me je v grmovje; tako sem se zapletel med trnje, da si nisem mogel sam prav nič pomagati. Rešil me je moj prijatelj Dušan.

Dominik Grobelnik, uč. III. razr. mešč. š.
v Celju.

Ljubi Jutrov striček! Najprej Ti želim novo leto srečno in veselo, da bi še enkrat toliko Jutrovčkov imelo! — Moji najboljši prijateljci sta Hilda in Dorica. Obe se radi igraja s punčkami, kakor jaz. Kadar prideta k meni v vas, se igramo s punčkami. Ena je mama, druga je teta in tako dalje.

Elzika Senekovič, uč. osn. šole Pragersko.

Dragi Jutrov striček! Povedala ti bom, kako je postala Mira Nadšarjeva moja najboljša prijateljica. Spoznala sem jo v II. razredu v šoli. Do letošnjih počitnic sem hodila v šolo v Ljubljani. Letos pa hodim v Trzinu v šolo in zdaj se lahko z Miro vsak dan vidiva. Zelo radi se imava. Zelo radi delava ročna dela, in Mira mi vse pokaže, česar jaz ne znam. Večkrat obiščeva druga drugo. Prav lepo pozdravljam vse Jutrovčke.

Tatjana Pavliček, uč. II. razr. v Trzinu.

Spoštovani Jutrov stric! Čital sem tvoj razpis novega natečaja in sklenil sem, da da Ti napišem pisemce Imam prijatelja, ki mi je zelo ljub. Skupaj se učiva, igrava in sva nerazdružljiva prijatelja. Pomagal mi je že v marsikateri nesreči. In v nesreči sem ga najbolje spoznal, da je dober in da zasluži moje zaupanje. Zato tudi razumem pregovor, ki pravi: »Ne imej prijatelja, ki ga še nisi izkusil v nesreči!«

Franc Vosedla, uč. 7. razr. v Celju, Prešernova ulica 10.

Dragi naš striček Matiček! Imam dve prijateljci. Zdaj ko je zima, prideta večkrat k meni, da se igramo. Moji najljubši prijateljci sta Ivanka Glaserjeva in Pavla Domanjkova. Dan pred Božičem sta prišli prijateljci k meni in smo skupaj okrasili božično drevesce. Drugi dan sta spet prišli k meni in mi pokazali, kaj sta dobili. Meni je prinesel Božiček sanke in smo se šle takoj sankat. Bilo je zelo lepo.

Gizela Pelc, uč. V. razr. pri Kapeli p. Sl. tina Radenci.

Za spretnne roke

Igrčke

Zadnjič sem Vam opisal, kako se naredi vlak. danes pa si bomo naredili postajno poslopje, čuvajnico itd.

Za postajno poslopje vzamemo užigalične škatlice, jih zložimo (sl. 1), ovijemo z belim papirjem ter zlepimo. To je poslopje. Za streho preganemo primeren kos lepenke ter ga prilepimo na poslopje (sl. 2). Vrata in okna narišemo ali naslikamo z barvicami.

sl. 1.

sl. 2.

sl. 3.

sl. 4.

sl. 5.

Čuvajnico naredimo kakor postajo, toda iz dveh škatlic. Vanjo vbojemo užigalico, na to pa kolesček plute. V pluto pritrdimo dva kolesčka lepenke (sl. 3).

Če hočete imeti še brzojavne droge, lahko v plutove kolesčke pritrdite užigalice, namestu žice pa napeljete sukanec (sl. 4).

Na lepenki si narišite postajenačelnika, sprevodnika itd., jih izrežite s škarijami ter pritrdite na plutove kolesčke (sl. 5.) Nato si s kredo narišite na mizo tire in živahen promet z žvižganjem vlakov se lahko začne.

Kvadrat III

1	2	3	4
		s	
2		v	
3	s	v	e
4		t	

1. del telesa, 2. uveljavljanje moči, 3. —, 4. kazalni zaimek.

Rešitev kvadrata II.

1. usta, 2. svet, 3. telo, 4. atom.

Rešitev zlogovnice

čeda — ovce.

Križanka

»Lev«

Vodoravno: 2. čutilo, 4. pesniška oblika, 5. kralj živali, 7. družina, ki se je rešila iz Sodome in Gomore, 9. veznik.

Navpično: 1. slonov zob, 3. tovarnar avtomobilov, 6. vol (srbohrv.), 8. osebni zaimek.

Rešitev križanke »Ljubljanski grad«

Vodoravno: 1. Ig, 3. da, 5. os, 6. Ljubljana.

Navpično: 2. grad, 4. vol, 7. ob, 8. oj, 9. in, 10. ta.

Rešitev dopolnjevalke mesto.

Manica:

Glavice v roke!

Iz črk: a, a, e, e, e, o, o, o, i, i, ž, ž, z, r, r, r, b, b, k, k, l, n, s, č, č, sestavite besede, ki naj pomenijo: 1. praznik, 2. vihar, 3. kraljevski znak, 4. delce ognja, 5. lesena posoda.

Pravilno sestavljene besede postavi drugo pod drugo, tako da ti dajo njih začetne črke prvo besedo!

Spretnim risarjem

Kdo nariše ta dva drsalca z eno potezo?